

Утрачено останні сподівання

Василь Стус

Утрачено останні сподівання,
Нарешті — вільний, вільний, вільний ти.
Тож приспішись, йдучи в самовигнання:
безжально спалюй дорогі листи,
і вірші спалюй, душу спалюй, спалюй
свій найчистіший горній біль — пали.
Тепер, упертий, безвісти одчалюй,
бездомного озувши постоли.
Що буде завтра? Дасть біг день і хліба.
А що, коли не буде того дня?
Тоді вже гибій. Отоді вже — гибій,
Простуючи до смерті навмання.